

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 185/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosti JUDr. R. K., B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou F., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ doc. JUDr. B. F., PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 3405/2012 až sp. zn. Rvp 3417/2012 vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 2 Er 782/2008 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 683/2008 zo 16. marca 2012, č. k. 8 Er 149/2008-16 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 161/2008-16 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 162/2008-16 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 302/2008-16 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 755/2008-14 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 756/2008-15 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 767/2008-15 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 787/2008-16 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 782/2008-13 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 790/2008-15 z 20. februára 2012 a č. k. 8 Er 791/2008-15 z 20. februára 2012 a postupom v týchto konaniach a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti JUDr. R. K. vedené pod sp. zn. Rvp 3405/2012, sp. zn. Rvp 3406/2012, sp. zn. Rvp 3407/2012, sp. zn. Rvp 3408/2012, sp. zn. Rvp 3409/2012, sp. zn. Rvp 3410/2012, sp. zn. Rvp 3411/2012, sp. zn. Rvp 3412/2012, sp. zn. Rvp 3413/2012, sp. zn. Rvp 3414/2012, sp. zn. Rvp 3415/2012, sp. zn. Rvp 3416/2012 a sp. zn. Rvp 3417/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 185/2012.

2. Sťažnosti JUDr. R. K. o d m i e t a ako podané zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 11. apríla 2012 doručené sťažnosti JUDr. R. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vedené pod sp. zn. Rvp 3405/2012 až sp. zn. Rvp 3417/2012, ktorými namietal porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Er 782/2008 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 683/2008 zo 16. marca 2012, č. k. 8 Er 149/2008-16 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 161/2008-16 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 162/2008-16 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 302/2008-16 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 755/2008-14 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 756/2008-15 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 767/2008-15 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 787/2008-16 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 782/2008-13 z 20. februára 2012, č. k. 8 Er 790/2008-15 z 20. februára 2012 a č. k. 8 Er 791/2008-15 z 20. februára 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“) a postupom v týchto konaniach.

Sťažovateľ je súdnym exekútorom, ktorý vykonáva exekučnú činnosť podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), a to aj pre obchodnú spoločnosť P., s. r. o., B., s ktorou bol v pracovnom pomere do 5. júna 2007. Okresný súd napadnutými rozhodnutiami rozhodol o jeho vylúčení z vykonávania exekúcie z dôvodu jeho zaujatosti proti oprávnenej – spoločnosti P., s. r. o., čím mal podľa jeho názoru zasiahnuť do ním označených práv. Napadnuté uznesenia okresného súdu navrhol zrušiť, veci mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej tvrdil, že k porušeniu jeho označených základných práv podľa ústavy, práv podľa dohovoru, práva podľa dodatkového protokolu a označeného článku ústavy došlo nielen vydaním napadnutých rozhodnutí, ale aj postupom okresného súdu, ktorý predchádzal ich vydaniu.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 3405/2012, sp. zn. Rvp 3406/2012, sp. zn. Rvp 3407/2012, sp. zn. Rvp 3408/2012, sp. zn. Rvp 3409/2012, sp. zn. Rvp 3410/2012, sp. zn. Rvp 3411/2012, sp. zn. Rvp 3412/2012, sp. zn. Rvp 3413/2012, sp. zn. Rvp 3414/2012, sp. zn. Rvp 3415/2012, sp. zn. Rvp 3416/2012 a sp. zn. Rvp 3417/2012 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľa rozhodol ústavný súd o spojení uvedených sťažností aplikujúc už označené zákonné ustanovenia (bod 1 výrokovej časti tohto uznesenia).

2. K veci samotnej

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažností zaoberal otázkou, či sú naplnené predpoklady meritórneho prerokovania ústavných sťažností podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde, avšak opätovne dospel k záveru, že ich podala osoba zjavne neoprávnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Súdny exekútor má pri výkone exekučnej činnosti postavenie verejného činiteľa. Tento svoj status získal podľa Exekučného poriadku, ktorého § 2 ods. 1 ustanovuje, že exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Podľa ustanovenia § 5 Exekučného poriadku má exekútor pri výkone exekučnej činnosti ako výkonu verejnej moci postavenie verejného činiteľa.

Z uvedeného vyplýva, že Exekučným poriadkom preniesol štát časť výkonu svojej moci – špecificky moci súdnej, ktorej súčasťou je aj konanie vykonávacie – na súdnych exekútorov. Nimi sú síce fyzické osoby, avšak táto skutočnosť má význam len právne technický či organizačne inštitucionálny. Z hľadiska funkcionálneho vykonávajú tieto osoby štátnu moc, resp. moc súdnu. Preto ak exekútor vykonáva funkcie, ktoré by inak bol povinný vykonať štát, resp. súd, je pri výkone zverenej štátnej moci povinný rešpektovať a dbať na základné práva tých osôb, vo vzťahu ku ktorým prenesenú štátnu moc vykonáva; rovnako tak pre tieto osoby musí platiť rovnaký štandard ochrany ich základných práv ako v konaní pred súdmi.

Z uvedených skutočností vyplýva, že súdny exekútor nemá aktívnu legitimáciu na podanie sťažnosti proti rozhodnutiu, ktorým ho súd vylúčil z vykonávania exekúcie v daných veciach pre jeho pomer k účastníkovi konania (oprávnenému) v zmysle ustanovenia § 30 Exekučného poriadku. V takomto prípade je objektom rozhodovania o vylúčení a sám ako súčasť súdnej moci nie je nositeľom žiadnych základných práv, a to ani v záujme ochrany účastníka exekučného konania (oprávneného), preto ústavný súd jeho sťažnosti odmietol ako podané zjavne neoprávnenou osobou (bod 2 výrokovej časti uznesenia) obdobne ako to bolo v prípade jeho sťažností vedených na ústavnom súde pod sp. zn. I. ÚS 478/2011, sp. zn. I. ÚS 491/2011, sp. zn. I. ÚS 137/2012, sp. zn. III. ÚS 145/2011, sp. zn. III. ÚS 151/2012 a ďalších. S prihliadnutím na uvedené dôvody sa ústavný súd bližšie nezaoberal obširnou právnou argumentáciou sťažovateľa vo vzťahu k porušeniu ním označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. mája 2012